

> RETOURADRES Postbus 1992, 6201 BZ Maastricht

Aan de dames en heren,
leden van de gemeenteraad

BEZOEKADRES
Mosae Forum 10
6211 DW Maastricht

POSTADRES
Postbus 1992
6201 BZ Maastricht

ONDERWERP
Vragen ex art. 47 RvO inzake bepalen wie de
BsGW-aanslag krijgt
BEHANDELD DOOR
JPJM (John) Wolters

DATUM
14 oktober 2019
Verzonden: 14-10-2019
TELEFOONNUMMER
043 350 4255

BIJLAGEN
2
ONZE REFERENTIE
2019.30383

E-MAILADRES
John.Wolters@maastricht.nl

FAXNUMMER
043 - 350 4230

UW REFERENTIE
--

Geachte raadsleden,

De fractie van PvdA heeft vragen gesteld in kader van artikel 47 van het Reglement van Orde inzake bepalen wie de BsGW-aanslag krijgt. Ik heb deze op 12 juni beantwoord (registratienummer 2019.08520) en zoals toegezegd deze kwestie onder de aandacht gebracht van het Algemeen en Dagelijks Bestuur van BsGW en de directeur BSGW verzocht om de beleidsregels met ingang van 1 januari 2020 aan te passen. De directeur BsGW is namelijk door ons college gemandateerd om beleidsregels vast te stellen.

De directeur BsGW heeft op grond van de volgende redenen ons verzoek afgewezen, met unanieme instemming van het Algemeen en Dagelijks Bestuur van BsGW.

Een wijziging van de beleidsregel 'Vaststellen belastingplichtige in een keuzesituatie' zoals door onze gemeente wordt voorgestaan is zowel juridisch niet noodzakelijk als ook praktisch moeilijk uitvoerbaar, tenzij tegen hoge kosten en inspanningen en kan bovendien leiden tot meer onbegrip.

- Juridisch gezien is het niet noodzakelijk vanwege het feit dat de beleidsregel niet in strijd is met wet- of regelgeving;
- Praktisch gezien is ons voorstel moeilijk uitvoerbaar omdat de voorgestelde wijzigingen grotere gevolgen hebben dan door onze gemeente momenteel worden onderkend;
- Daarnaast kan wijziging van de beleidsregel ertoe leiden dat er bij (bijvoorbeeld) een verhuizing een andere persoon de aanslagen zal ontvangen dan de voorgaande jaren, hetgeen kan leiden tot meer onbegrip en vragen van onze inwoners.

Gezien de argumenten in het voorstel aan het Algemeen Bestuur van BsGW kan ons college zich alsnog vinden in het besluit om geen gevolg te geven aan ons verzoek.

DATUM
14 oktober 2019

Het voorstel aan het Algemeen Bestuur van BsGW van afgelopen donderdag heb ik bijgevoegd (Bijlage 1). U treft daarin een gedetailleerde motivering aan van het besluit. Ook heeft de directeur BsGW verwezen naar een uitspraak van het Gerechtshof 's-Hertogenbosch van 29 oktober 2014, welke u eveneens bijgaand gelieve aan te treffen (Bijlage 2).

Hoogachtend,

John Aarts,
Wethouder Financiën, Vastgoed, Stadsbeheer en Hospitality.

Raadsinformatiebrieven

Voorstel aan het Algemeen Bestuur

VAN : Dagelijks Bestuur
ONDERWERP : Verzoek gemeente Maastricht tot aanpassing beleidsregel 'aanwijzen belastingplichtige in een keuzesituatie'

AGENDAPUNT NR.: 6
A.B.-VERGADRING: 10-10-2019

Besluit :

- Geen gevolg te geven aan het verzoek van de gemeente Maastricht tot wijziging van de beleidsregel 'aanwijzen belastingplichtige in een keuzesituatie';

Financiële gevolgen

Strategische relevantie/Beleidsgevoeligheid

Toelichting

Uit artikel 47 vragen van de fractie PvdA in de gemeenteraad van Maastricht is gebleken dat genoemde fractie van mening is dat de door BsGW gehanteerde beleidsregel 'aanwijzing belastingplichtige in een keuzesituatie' in strijd is met de Algemene wet gelijke behandeling en de Wet gelijke behandeling mannen en vrouwen.

De fractie is van mening dat het in de genoemde beleidsregel gebruikte selectiecriterium 'geslacht' dient te worden verwijderd. Dit uit het oogpunt van zowel wetgeving als ook maatschappelijke discussie.

Bij brief van 1 augustus 2019 heeft de gemeente Maastricht, bij monde van wethouder Aarts, schriftelijk gereageerd op de eerder afgegeven inhoudelijke reactie van BsGW waarom het niet verstandig zou zijn de betreffende beleidsregel aan te passen.

In genoemde brief stelt de gemeente Maastricht nadrukkelijk dat het criterium 'geslacht' bij het vaststellen van de belastingplichtige in strijd is met de Algemene wet gelijke behandeling en de Wet gelijke behandeling mannen en vrouwen. Daarnaast zou bij afwijken van de beleidsregel, zoals dit wordt mogelijk gemaakt indien de beleidsregel niet tot vaststelling van een belastingplichtige komt, sprake zijn van willekeur.

De gemeente Maastricht adviseert BsGW om gezien het vorenstaande de betreffende beleidsregel 'aanwijzing belastingplichtige in een keuzesituatie' per 1-1-2020 aan te passen.

Onderstaand wordt puntsgewijs ingegaan op de stellingen van de gemeente Maastricht.

Stelling 1:

Volgens de huidige beleidsregel wordt de (meerderjarige) man niet standaard als eerste keuze aangewezen, maar enkel als op gronde van de andere criteria niet tot aanwijzing kan worden gekomen en de aanwijzing vanuit een meerkeuzesituatie tot plaatsvinden.

Dit is niet toegestaan op basis van de 'Algemene wet gelijke behandeling' en 'Wet gelijke behandeling van mannen en vrouwen'.

Reactie BsGW:

Uit zowel de Wet gelijke behandeling van mannen en vrouwen en de Algemene wet gelijke behandeling blijkt deze stelling niet.

De Algemene wet gelijke behandeling stelt bij de Algemene uitzonderingen onder artikel 2 lid 1:

'Het in deze wet neergelegde verbod van onderscheid geldt niet ten aanzien van indirect onderscheid indien dat onderscheid objectief gerechtvaardigd wordt door een legitiem doel en de middelen voor het bereiken van dat doel passend en noodzakelijk zijn.'

Hetzelfde blijkt ook uit jurisprudentie inzake beleidsregels waar verweerder een voorkeursvolgorde hanteert bij aanwijzing van de belastingplichtige. Indien de voorkeursvolgorde is gebaseerd op een doelmatige c.q. doeltreffende heffing is aanwijzing op basis van geslacht (M/V) kennelijk niet onredelijk.

Meer specifiek kan hier worden verwezen naar een in 2014 door BsGW gevoerde juridische procedure namens de gemeente Venlo (ECLI:NL:GHSHE:2014:4482), waarbij de huidige door de gemeente Maastricht ter discussie gestelde beleidsregel werd gehanteerd. Het Gerechtshof 's-Hertogenbosch heeft in deze zaak geoordeeld dat de heffingsambtenaar niet heeft gehandeld in strijd met enig beginsel van behoorlijk bestuur door de aanslagen conform de beleidsregel, waarbij wordt geselecteerd op geslacht en leeftijd, aan belanghebbende op te leggen. Er is geen sprake van willekeur of discriminatie. Aangezien op dat moment ook de Wet gelijke behandeling van mannen en vrouwen en de Algemene wet gelijke behandeling reeds van kracht waren kan worden aangenomen dat het Hof ook aan deze wetgeving heeft getoetst.

Van strijdigheid met deze wetgeving zoals door de gemeente Maastricht veronderstelt is derhalve géén sprake.

Stelling 2:

Voor alle heffingen geldt dat de aanwijzing van de belastingplichtige door de heffingsambtenaar kan plaatsvinden in afwijking van de beleidsregel. Dit wordt met name toegepast bij verzoeken van belastingplichtigen en indien toepassing van de beleidsregel leidt tot aanwijzing van een mogelijk niet draagkrachtige belastingplichtige.

Ik betwijfel de juistheid van deze uitspraak. Er bestaat natuurlijk een hardheidsclausule, maar die is uitsluitend bedoeld voor situaties waarbij iemand onevenredig getroffen wordt door maatregelen van het overheidsorgaan, In feite staat afwijken van de vastgestelde beleidsregels in dergelijke situaties gelijk aan willekeur.

Reactie BsGW:

De hardheidsclausule is een mogelijkheid van een overheidsorgaan om van (dwingende) wetgeving af te wijken als het gevolg van toepassing van die regeling tot een onvoorzien en onredelijk benadelend gevolg zou leiden voor de betreffende burger of onderneming.

Dit is niet gelijk aan de bevoegdheid van de heffingsambtenaar waardoor deze kan afwijken van de beleidsregel. De hardheidsclausule kan enkel worden toegepast op verzoek van de burger, in dit geval de

belastingplichtige. Het in de beleidsregel opgenomen artikel dat de heffingsambtenaar de mogelijkheid biedt om af te wijken van deze beleidsregel kan ook in de voorfase al leiden tot aanwijzing van een andere belastingplichtige. Indien de beleidsregel zou leiden tot oplegging van een aanslag aan een minderjarige of minder draagkrachtigen, kan de heffingsambtenaar besluiten een andere belastingplichtige aan te wijzen. Dit heeft alles te maken met een doelmatige en doeltreffende heffing. Er is dan ook geen sprake van willekeur. Dit is ook al door het Gerechtshof 's-Hertogenbosch onderkend.

Consequenties voor het hefmodel bij wijziging van de beleidsregel.

De stelling van de gemeente Maastricht als zouden de door BsGW genoemde gevolgen van wijziging van het algoritme niet leiden tot aanpassingen van gegevens/mutaties van voor de ingangsdatum is niet juist.

Het algoritme werkt bij tussentijdse wijzigingen. Indien vanuit de gebruikte basisregistraties wijzigingen worden doorgevoerd in subjecten of objecten zal het algoritme op basis hiervan kijken of dit gevolgen heeft voor de aanwijzing van de belastingplichtige. Wijzigt de beleidsregel en successievelijk het algoritme in 2020 en volgt er bijv. een wijziging vanuit de Basisadministratie persoonsgegevens (uitwonend kind komt terug op ouderlijk adres) zal het algoritme een andere belastingplichtige aanwijzen, bijv. zoals door Maastricht voorgesteld, de langst wonende op dit adres. Dit hoeft wederom niet dezelfde persoon te zijn op wiens naam bijv. de machtiging tot automatische incasso is afgegeven. Resultaat kan zijn dat de gegevens niet meer overeenkomen; de automatische incasso niet meer mogelijk is, met mogelijk als gevolg een aanmaning. Dit kan leiden tot onbegrip en vragen van belastingplichtigen.

Wanneer men overgaat tot het aanpassen van de beleidsregel gaat die vanaf dat moment voor iedereen gelden. Zowel de bestaande als nieuwe belastingplichtigen worden getoetst aan het nieuwe criterium. Zou men dit niet doen dan is er sprake van rechtsongelijkheid.

Om te kunnen beoordelen wat het door de gemeente Maastricht gevraagde voor consequenties heeft is door BsGW een simulatie uitgevoerd van een algoritme waarbij het criterium 'man/vrouw' is vervangen door 'oudste bewoner'.

Scenario 1.

Indien het algoritme enkel voor de gemeente Maastricht zou worden gewijzigd zou dit betekenen dat: Een derde van alle eigenaren gewijzigd gaat worden en een kwart van alle gebruikers. Een flinke impact dus.

Voor BsGW betekent dit het navolgende werk en kosten t.g.v. inrichten nieuwe parameters; omzetten belangen conform beleidsregel; maatstaven omhangen naar nieuw subject; testen koppelingen en eventuele uitval oplossen.

De kosten voor de werkzaamheden van de afdeling Heffen worden beraamd op ± € 20.000, - (incl. inhuur Centric consultant(s) en IPA capaciteit). De kosten zijn exclusief eventuele kosten uitval LV WOZ. Deze zijn nog niet te bepalen.

Aanpassing van het algoritme voor één of meerdere deelnemers zal kan ertoe leiden dat de aanslagregels voor de betreffende deelnemer niet meer op het sedert 2014 gecombineerd aanslagbiljet opgenomen kunnen worden. Dit zal leiden tot extra kosten voor de deelnemers. Vanuit de harmonisatie-gedachte, die onderdeel is van de deelname aan de GR BsGW en noodzakelijk is vanuit de doelstelling van BsGW: het effectief en efficiënt heffen en innen van lokale belastingen, is dit niet wenselijk.

Scenario 2

Indien de wijziging van het algoritme zou worden uitgerold over alle deelnemers zou dit betekenen dat:

- 249.725 objecten wijzigen van eigenaar (hier zal eigenaar per 1-1-2020 wijzigen);
- 171.294 objecten wijzigen van gebruiker (hier zal de gebruiker per 1-1-2020 wijzigen);
- 375.574 blijven ongewijzigd.

De kosten welke met een dergelijke operatie zouden zijn gemoeid zijn momenteel niet overzienbaar. Verwerkingen van reacties van belastingplichtigen, herstelacties in het belastingsysteem en het uitvallen en herstellen van automatische incasso's zullen gezien het grote aantal betroffen belastingplichtigen massaal zijn. Een neveneffect zou een stijging van de proceskosten kunnen zijn omdat een aantal reacties/bezwaarschriften door gemachtigden ingediend zullen worden.

De stelling dat wijziging van het algoritme op 1-1-2020 géén gevolgen heeft voor bestaande situaties is derhalve pertinent onjuist.

Een rondgang bij de diverse belastingsamenwerkingen laat zien dat BsGW niet alleen staat. Meerdere samenwerkingsverbanden hebben in hun beleidsregel voor vaststelling van de belastingplichtige het criterium man/vrouw opgenomen. Hierbij valt te denken aan Bghu (Belastingsamenwerking gemeenten & hoogheemraadschap Utrecht), SVHW (Samenwerkingsverband Vastgoedinformatie Heffing en waardebeoordeling), BSGR (Belastingsamenwerking Gouwe-Rijnland), BSR (Belastingsamenwerking Rivierenland).

Een wijziging van de beleidsregel 'Vaststellen belastingplichtige in een keuzesituatie' zoals wordt voorgestaan door de gemeente Maastricht is zowel juridisch niet noodzakelijk als ook praktisch moeilijk, tenzij tegen hoge kosten en inspanningen, uitvoerbaar is. Juridisch niet noodzakelijk vanwege het feit dat de beleidsregel niet in strijd is met enige wet- of regelgeving; praktisch moeilijk uitvoerbaar omdat wijzigingen in het vigerende hefmodel grotere gevolgen hebben dan door de gemeente Maastricht momenteel worden onderkend.

Gezien het bovenstaande adviseert BsGW het huidige algoritme ongemoeid te laten en geen gevolg te geven aan het verzoek van de gemeente Maastricht tot wijziging van de beleidsregel 'aanwijzen belastingplichtige in een keuzesituatie'.

De directeur,

De voorzitter,

drs. J.G.A.W. Willemsen

P.M. Meekels

ECLI:NL:GHSHE:2014:4482

Instantie	Gerechtshof 's-Hertogenbosch
Datum uitspraak	29-10-2014
Datum publicatie	01-12-2014
Zaaknummer	13-00824
Formele relaties	Cassatie: ECLI:NL:HR:2015:830
Rechtsgebieden	Belastingrecht
Bijzondere kenmerken	Hoger beroep

Inhoudsindicatie

Zowel belanghebbende als zijn toenmalige echtgenote, die beiden in de gemeentelijke basisadministratie als gebruikers van de onroerende zaak staan ingeschreven, zijn belastingplichtig voor de aanslagen in de afvalstoffenheffing en de rioolrechten. De Heffingsambtenaar heeft niet gehandeld in strijd met enig beginsel van behoorlijk bestuur door de aanslagen conform de beleidsregels, waarbij wordt geselecteerd op geslacht en leeftijd, aan belanghebbende op te leggen. Er is geen sprake van willekeur of discriminatie.

Vindplaatsen

Rechtspraak.nl
V-N Vandaag 2014/2470
Belastingblad 2015/46
FutD 2014-2888
NTFR 2015/713 met annotatie van mr. H. de Jong

Uitspraak

GERECHTSHOF 's-HERTOGENBOSCH

Team belastingrecht

Enkelvoudige Belastingkamer

Kenmerk: 13/00824

Uitspraak op het hoger beroep van

[belanghebbende],

wonende te **[woonplaats],**

hierna: belanghebbende,

tegen de uitspraak van de Rechtbank Limburg (hierna: de Rechtbank) van 12 juni 2013, nummer AWB 11/317, in het geding tussen

belanghebbende,

en

de Heffingsambtenaar van de gemeente Venlo,

hierna: de Heffingsambtenaar.

1 Ontstaan en loop van het geding

- 1.1. Aan belanghebbende zijn voor het jaar 2010 met dagtekening 31 december 2010 onder aanslagnummer [aanslagnummer], in één aanslagbiljet vervat, aanslagen in de afvalstoffenheffing en de rioolrechten opgelegd.
- 1.2. Belanghebbende heeft bij schrijven van 2 januari 2011 bezwaar gemaakt.
Bij schrijven van 22 januari 2011 heeft belanghebbende een aanvullend bezwaarschrift ingediend.
- 1.3. De Heffingsambtenaar heeft belanghebbende bij schrijven van 20 januari 2011 medegedeeld, dat de aanslagen correct zijn opgelegd en ongewijzigd gehandhaafd blijven.
- 1.4. Bij in één geschrift vervatte uitspraken van de Heffingsambtenaar van 26 januari 2011 zijn de aanslagen gehandhaafd.
- 1.5. Belanghebbende is van de uitspraken van de Heffingsambtenaar in beroep gekomen bij de Rechtbank. Ter zake van dit beroep heeft de griffier van de Rechtbank een griffierecht geheven van € 41.
- 1.6. Bij uitspraak van 12 juni 2013 heeft de Rechtbank het beroep gericht tegen het besluit van 26 januari 2011 gegrond verklaard, dat besluit vernietigd, het beroep gericht tegen het besluit van 20 januari 2011 ongegrond verklaard en bepaalt dat de Heffingsambtenaar (door de Rechtbank genoemd: verweerder) aan belanghebbende (Rechtbank: eiser) het betaalde griffierecht van € 41 vergoedt.
- 1.7. Tegen deze uitspraak heeft belanghebbende hoger beroep ingesteld bij het Hof.
Ter zake van dit hoger beroep heeft de griffier van het Hof een griffierecht geheven van € 118. De Heffingsambtenaar heeft een verweerschrift ingediend.
- 1.8. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgehad op 7 augustus 2014 te 's-Hertogenbosch. Aldaar zijn verschenen en gehoord belanghebbende, alsmede, namens de Heffingsambtenaar, de heer [A].
- 1.9. Het Hof heeft het onderzoek ter zitting gesloten en bepaald dat op 21 augustus 2014 mondeling uitspraak wordt gedaan. Afschriften van het proces-verbaal van die uitspraak zijn op 21 augustus 2014 aangetekend aan partijen verzonden.
- 1.10. Belanghebbende heeft tegen de mondelinge uitspraak beroep in cassatie ingesteld.
De griffier van de Hoge Raad heeft bij schrijven van 16 oktober 2014 het Hof verzocht de mondelinge uitspraak te vervangen door een schriftelijke.

2 Feiten

Op grond van de stukken van het geding en het onderzoek ter zitting zijn in deze zaak de volgende feiten en omstandigheden voor het Hof komen vast te staan:

2.1. Belanghebbende en zijn toenmalige echtgenote, mevrouw [B], stonden vanaf 25 juni 2010 beiden ingeschreven in de gemeentelijke basisadministratie als gebruikers van de onroerende zaak.

2.2. Volgens de "Beleidsregels voor het aanwijzen van een belastingplichtige in een keuzesituatie" wordt een aanslag afvalstoffen- en rioolheffing opgelegd aan:

"(...)

1.4 de meerderjarige man boven de meerderjarige vrouw;

1.5 de oudste, meerderjarige man, waarbij indien leeftijden niet bekend zijn, de ambtenaar belast met de heffing de belastingplichtige aanwijst; (...)".

3 Geschil, alsmede standpunten en conclusies van partijen

3.1. In geschil is of de aanslagen terecht aan belanghebbende zijn opgelegd.

3.2. Partijen doen hun standpunten in hoger beroep steunen op de gronden, welke daartoe door hen zijn aangevoerd in de van hem afkomstige stukken, van al welke stukken de inhoud als hier ingevoegd moet worden aangemerkt. Voor hetgeen zij hieraan ter zitting hebben toegevoegd, wordt verwezen naar het daarvan opgemaakte proces-verbaal.

3.3. Belanghebbende concludeert, naar het Hof verstaat, tot vernietiging van de uitspraken van de Rechtbank en van de Heffingsambtenaar, en tot vernietigingen van de aanslagen.

De Heffingsambtenaar concludeert tot bevestiging van de uitspraak van de Rechtbank.

4 Beoordeling van het geschil

1. Niet in geschil is dat zowel mevrouw [B] als belanghebbende belastingplichtig zijn. In geschil is of de aanslagen aan belanghebbende behoren te worden opgelegd.

2. Belanghebbende is van mening dat de beleidsregels van de Heffingsambtenaar discriminatoir zijn, aangezien voor de tenaamstelling van de aanslagen geselecteerd wordt op geslacht en leeftijd.

De Heffingsambtenaar heeft aangegeven, dat de tenaamstelling van de aanslagen is geschied overeenkomstig de beleidsregels en dat er geen sprake is van discriminatie bij het aanwijzen van de belastingplichtige bij de tenaamstelling van de aanslagen.

3. Artikel 253, lid 1, van de Gemeentewet bepaalt dat, indien ter zake van hetzelfde voorwerp van de belasting of hetzelfde belastbare feit twee of meer personen belastingplichtig zijn, de belastingaanslag ten name van een van hen kan worden gesteld.

Het Hof stelt bij de beoordeling van het geschil voorop dat het bepaalde in artikel 253, lid 1, van de Gemeentewet de Heffingsambtenaar in beginsel de bevoegdheid verschaft om in een geval als het

onderhavige de aanslag op te leggen ten name van één van de bewoners van de onroerende zaak.

4. De Hoge Raad heeft in die zin ook beslist in zijn arrest van 17 oktober 2008, LJN BF9110, waarin het ging om twee gebruikers van een woning:

"3.6. (...)

In de Wet milieubeheer heeft de wetgever tot object van de belasting gemaakt een perceel ten aanzien waarvan een verplichting tot het inzamelen van huishoudelijke afvalstoffen bestaat. In het stelsel van die wet wordt een zodanig perceel in zijn geheel in een aanslag betrokken. In overeenstemming daarmee volgt uit de Verordening dat ter zake van het feitelijke gebruik van dat perceel één aanslag wordt opgelegd.

Als feitelijke gebruiker is ieder van de bewoners belastingplichtig voor de afvalstoffenheffing ter zake van het perceel. De aanslag mag ten name van alle feitelijke gebruikers tezamen worden gesteld - in welk geval alle aangeslagenen hoofdelijk schuldenaar zijn voor de gehele aanslag - of met toepassing van artikel 253 van de Gemeentewet ten name van een van hen worden gesteld (vgl. ook HR 15 februari 1995, nr. 30248, BNB 1995/229).

(...)"

5. De aanslag mag derhalve aan een van de bewoners worden opgelegd. De gemeente mag echter daarbij niet naar willekeur handelen; zij moet, indien er meer gebruikers zijn, handelen conform beleid. Dit betekent dat de Heffingsambtenaar gehouden is op grond van kenbare beleidsregels duidelijk te maken, aan welke van de bewoners de aanslag zal worden opgelegd. Aan die voorwaarde is, naar niet in geschil is, voldaan. De Heffingsambtenaar heeft de aanslagen opgelegd conform de onder 2.3 genoemde "Beleidsregels voor het aanwijzen van een belastingplichtige in een keuzesituatie".

6. Door bij het bepalen van zijn keuze te handelen als onder 5 vermeld heeft de Heffingsambtenaar niet gehandeld in strijd met enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals het beginsel van ontbreken van willekeur en het beginsel van de zorgvuldigheid. Nu de wetgever voor de vraag, wie van de gebruikers in een geval als het onderhavige daadwerkelijk in de heffing moet worden betrokken, geen (nadere) aanknopingspunten heeft geboden, heeft de Heffingsambtenaar niet willekeurig gehandeld door conform de beleidsregels te handelen.

Het stond de Heffingsambtenaar vrij op grond van de beleidsregels de aanslagen op te leggen aan belanghebbende. Belanghebbende kan de heffingen vervolgens naar rato verhalen op zijn ex-echtgenote.

7. Nu sprake was van kenbare beleidsregels, waarvan niet ten nadele van belanghebbende is afgeweken, is geen sprake van willekeur of discriminatie. De beleidsregels geven slechts een voor de praktijk onmisbare regeling.

8. Gezien hetgeen hiervoor is overwogen, is het hoger beroep van belanghebbende ongegrond en dient de uitspraak van de Rechtbank te worden bevestigd.

Ten aanzien van het griffierecht

9. Het Hof is van oordeel dat er geen redenen aanwezig zijn om te gelasten dat de gemeente Venlo aan belanghebbende het door hem betaalde griffierecht geheel of gedeeltelijk vergoedt.

Ten aanzien van de proceskosten

10. Het Hof acht geen termen aanwezig voor een veroordeling in de proceskosten als bedoeld in artikel 8:75 van de Algemene wet bestuursrecht.

5. Beslissing

Het Hof

- verklaart het hoger beroep ongegrond;
- bevestigt de uitspraak van de Rechtbank.

Aldus gedaan op 29 oktober 2014 door J. Swinkels, lid van voormelde Kamer, in tegenwoordigheid van A.W.J. Strik, griffier. Afschriften van de uitspraak zijn op die datum aangetekend aan partijen verzonden.

Het aanwenden van een rechtsmiddel:

Deze schriftelijke uitspraak is slechts een vervanging van de zogenoemde mondelinge uitspraak, waartegen al beroep in cassatie is ingesteld. Voor de Hoge Raad geldt deze schriftelijke uitspraak als de uitspraak waartegen dat beroep is ingesteld. Tegen deze schriftelijke uitspraak kan niet opnieuw beroep in cassatie worden ingesteld.

De partij die tegen de mondelinge uitspraak beroep in cassatie heeft ingesteld, kan binnen zes weken na de verzending van deze schriftelijke uitspraak de gronden van het eerder ingestelde beroep aanvoeren of aanvullen. De brief met de gronden van het beroep moet binnen de termijn van zes weken door de Hoge Raad zijn ontvangen. Eventuele vertraging bij de verzending is voor risico van de partij die de gronden aanvoert of aanvult. De brief moet worden gezonden aan de Hoge Raad der Nederlanden (Belastingkamer), Postbus 20303, 2500 EH 's-Gravenhage.